

РЕШЕНИЕ

№ 2364

гр. София, 02.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 8 състав, в публично заседание на 17.04.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Елеонора Стоянова, като разгледа дело номер **1221** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 124, ал.1 от Закона за държавния служител (ЗДСл) във връзка с чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба вх. № 2671 от 02.02.2012 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № 1100-31 от 30.01.2012 г. по описа на Изпълнителна агенция по рибарство и аквакултури, подадена от Б. А. П., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], ет.4, ап.2 и със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.3 чрез адв. М. В. срещу Заповед № ЧР – 17 от 18.01.2012 г., издадена от изпълнителния директор на ИАРА, с която на основание чл. 107, ал.1, т.5 от ЗДСл е прекратено служебното му правоотношение поради обективна невъзможност да изпълнява служебните си задължения.

В жалбата се сочи, че оспореният административен акт не отговаря на специалните императивни изисквания по чл. 108, ал.1, пр.2 от ЗДСл, според които при прекратяване на служебното отношение на основание чл. 107, ал.1, т.5 от ЗДСл в него следва да бъдат посочени фактическите и правни основания, обуславящи обективната невъзможност за изпълнение на служебните задължения. Твърди се, че в оспорения акт твърдяната от работодателя обективна невъзможност не е очертана чрез изрично формулиране на причините и фактите, поради които, по негова преценка, държавният служител не може да продължи да изпълнява задълженията си и се налага прекратяване на служебното му правоотношение. Иска съда на отмени обжалваната заповед.

В хода на съдебното производство жалбоподателят редовно призован се явява лично и с адв. В.. Поддържа жалбата, моли да се уважи и да се отмени заповедта на

изпълнителния директор на ИАРА като незаконосъобразна, защото не съдържа мотиви. Претендира сторените разноски.

Ответникът – изпълнителният директор на ИАРА, редовно призован, не се явява, не се представлява и не взема отношение по спора.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед № ЧР – 17 от 18.01.20102 г. ответникът на основание чл. 107, ал.1, т.5 е прекратил служебното правоотношение на жалбоподателя Б. П., заемаш длъжността “младши експерт” в отдел “Управление на приоритетните оси” в дирекция “Европейски фонд за рибарство”, с ранг IV – ти младши, считано от 18.01.2012 г.

На основание чл. 61, ал.2 от ЗДСл в оспорения акт е посочено, че на служителят следва да се изплати неизползвания годишен отпуск. Заповедта е връчена при отказ на 18.01.2012 г. в присъствието на двама свидетели: - З. В. и Л. С..

Във връзка с дадените от съда указания по разпределение на доказателствената тежест и факти и обстоятелства, за които не се представят доказателства, дадени с определението за насрочване, ответника депозира като доказателство – длъжностната характеристика за заеманата длъжност от жалбоподателя, без да ангажира такива свързани с причината за прекратяване на служебното правоотношение.

При така установената фактическа обстановка Административен съд – София град направи следните правно изводи:

Видно от данните по делото оспорената заповед е връчена на адресата си на 18.01.2012 г., като жалбата до Административен съд – София град е подадена чрез административния орган, където е заведена с вх. № 1100 - 31 от 30.01.2012 г. по описа на ИА “РА”. При тази фактическа обстановка, настоящия съдебен състав приема, че жалбата е подадена в предвидения 14 – дневен срок по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 168, ал.1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основание по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно – производствените правила и материално – правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган – директора на ИА “РА”. Съгласно чл. 108, ал.1 от ЗДСл служебното правоотношение се прекратява от органа по назначаването с административен акт, който се издава в писмена форма и трябва да съдържа правното основание за прекратяване, длъжимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба. Не се спори, че жалбоподателят е назначен на длъжност по служебно правоотношение със заповед на директора на ИА “РА”. Следователно, по силата на визираната правна норма директорът на ИА “РА” в качеството му на орган по назначаването е компетентен да прекратява служебното правоотношение на държавните служители в ръководеното от него ведомство. Компетентността на директора на ИА “Рибарство и аквакултури” произтича пряко и от разпоредбата на чл. 5, т. 16 от Устройствения правилник на Изпълнителна агенция по рибарство и аквакултури, където е записано, че упражнява функциите на орган по назначаването по отношение на държавните служители.

Видно от съдържанието на обжалвания административен акт, неговата мотивационна част съдържа единствено посочване на правното основание – чл. 107,

ал.1, т.5 от ЗДСл, въз основа на което се прекратява служебното правоотношение на жалбоподателя, както и наличието на обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения без да е посочено в какво се изразява обективната невъзможност и на какво се дължи.

В законодателството и в правната теория няма легално понятие на термина “обективна невъзможност”, прието като материалноправна предпоставка за издаване на административния акт, поради което съдържанието на понятието се определя за всеки конкретен случай. Основните изисквания към всяка длъжност в администрацията се определят със закон, по силата на чл. 14, ал. 2, във връзка с ал. 1 от Закона за администрацията. Минимално необходимите изисквания за заемане на длъжността се отразяват в длъжностното разписание, а с Устройствения правилник на съответната администрация предвид разпоредбата на чл. 14, ал. 3 от Закона за администрацията могат да се определят и допълнителни изисквания. Длъжностната характеристика има вторично значение и с нея се извършва подробно описание на функциите, задачите и задълженията, присъщи на длъжностите, каквито са изброени в длъжностното разписание и в нея могат само да бъдат възпроизведени нормативно установените изисквания, както и да залегнат специфични такива за конкретната длъжност, въведени по преценка на органа по назначаването, ако това се налага в интерес на службата. Този извод следва от разпоредбата на чл. 2 от Наредбата за единния класификатор на длъжностите в администрацията, която съдържа дефиниция на понятието "длъжност" и указва съдържанието на длъжностната характеристика. Т. е. евентуално възникнало впоследствие несъответствие с изискванията за заемане на длъжността не обосновава обективна невъзможност за изпълнение на служебните задължения по смисъла на горепосочената разпоредба. В хипотезата на чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл се изисква нова фактическа обстановка, която да стои извън волята на административния орган. Обективната невъзможност следва да е породена от причини, за настъпването на които нито една от страните по правоотношението не е съдействала в една или друга степен.

Поради липсата на изрично описване на обективната невъзможност да се изпълняват служебните задължения от жалбоподателя, оспореният административен акт страда от изключително съществен порок – непосочване на фактическите основания за неговото издаване.

По тези съображения настоящия съдебен състав намира, че жалбата на Б. А. П. следва да бъде уважена като основателна и бъде отменена оспорената заповед като незаконосъобразна.

С оглед изхода на спора и направеното от процесуалния представител на жалбоподателя искане, на основание чл. 143 от АПК и чл. 8 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, ответникът следва да бъде осъден да му заплати на бюджета на юридическото лице, което представлява сумата в размер на 550 (петстотин и петдесет) лева, представляваща адвокатско възнаграждение по делото.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал.2, предл. 2 от АПК, Административен съд – София град, I отделение, 8 – ми състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Б. А. П., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], ет.4, ап.2, Заповед № ЧР – 17 от 18.01.2012 г., издадена от изпълнителния директор на ИАРА, с

която на основание чл. 107, ал.1, т.5 от ЗДСл е прекратено служебното му правоотношение поради обективна невъзможност да изпълнява служебните си задължения.

ОСЪЖДА директора на Изпълнителна агенция по рибарство и аквакултури да заплати от бюджета на представлявания от него административен орган на Б. А. П., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], ет.4, ап.2 сумата в размер на 550 (петстотин и петдесет) лева, представляваща адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението на страните и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: